

JONATHAN JOHANSSON

Den skönsjungande popstjärnan
leker Dracula på scen.

TEXT Maria Kowalska Elleberg

Blod. Rakbladsvassa tänder. En värdefull Skarsgård, en svårflörtad Robert Pattinson. Allt drypande av en ytterst påtaglig erotik. Vår tids Nosferatu är mer porrstjärna än själlöst monster. I september sätts en ny version av *Dracula* upp på Uppsala stadsteater, en musikal som tar avstamp i Bram Stokers artonhundratalsroman. Föreställningen är mer konceptuell än originalet och långt ifrån de glittrande hunkarna i *Twilight*.

I den här uppsättningen finns inte bara en Dracula, utan alla skådespelare turas om att vara monstret. Relationerna är i fokus. Musiken görs av Jonathan Johansson, en av stjärnorna i nutida svensk pop-kanon, som förutom att han ser ut att kunna ha en roll i *True Blood* inte har någon relation alls till vampyrer eller Dracula. Han tycker inte ens om dem.

– Jag är verkligen inget vampyrfan och har aldrig varit det. De har aldrig intresserat mig. Jag hade något svagt minne av Coppolas *Dracula*-film, som jag såg när jag var tolv. Då tyckte jag att den var fet. Så kollade jag på den igen och den är så dålig, så fruktansvärt kass. Då köpte jag boken. Den är bra.

Okej, ingen fangbanger alltså. Ändå ville du göra en *Dracula*-musikal?

– De frågade mig, och först var jag osäker på om jag ville göra det. Men så träffade jag regissören Martin Lyngbo och jag gillade hans vision, det han ville undersöka kändes så himla vettigt. Vad händer med människor som är övertygade om att de måste ta till våld för att stoppa ett yttre hot? Det är ingen *Dracula*-kitsch över huvud taget, och scenografin är extremt minimalistisk, förutom kostymerna. De är viktoriaiska, 1800-tal. Så fort jag tackat ja sa de: "Fast då vill vi att du spelar i den också." Det var jag väldigt skeptisk till. Jag är ju ingen skådespelare.

Jonathan har inte spelat teater tidigare men hans musikaliska karriär började tidigt, redan i fosterstadiet. Hans yrkesmusicerande hippie-mamma brukade spela fiol för sin gravidmage. Under sin uppväxt spelade Jonathan ett antal olika instrument utan att egentligen lära sig något av dem. Han hade till och med en kort karriär som medlem i ett svartrockband, innan han satsade på det han är känd för i dag – pop. Melodisk, nästan lite deprimerande pop. Tillsammans med sin kompis, producenten Johan Ekeborn, har han hunnit släppa två kritikerrosade skivor: *En hand i himlen* och den något mörkare *Klagomuren*. 2010 blev Jonathan erbjuden

en sångroll i The Knifes opera *Tomorrow, In a Year*, något han nappade på med en nästan skamsen glädje.

– Jag kommer ihåg min mammas reaktion när jag ringde henne och berättade att jag skulle vara med i deras opera. Först blev hon så klart stolt och glad, men sen sa hon: "Du ska alltså stå på en operascen. Det är ett skämt. Det finns människor som har studerat i tio år som aldrig får göra det. Du kan ju knappt sjunga." Och jag svarade typ "ja mamma, förlåt." Men hon hade ju verkligen en poäng. Jag är inte skådespelare. Men jag är inte musiker heller. Jag kan ingenting om musik. Jag är låtsasmusiker. Popmusiker och låtskrivare, det är inte samma sak som att vara musiker. Det jag gör grundas i en singer/songwriter-tradition och något slags oändligt bekräftelsebehov. Och jag måste säga att jag gick runt och hade storhetsvansinne förut. Jag tänkte att det var jag som skulle stå på scen, att jag skulle göra det så mycket bättre.

Mellanbarn?

– Ja, mellanbarn. Verkligen.

Till *Dracula* fick du göra musiken efter någon annans vision, hur funkade det?

– Det var extremt nervöst när jag började skriva, men så visade det sig vara väldigt enkelt att jobba med en annan persons idé. Det har typ aldrig gått så enkelt. Som en dans på rosor. Jag är skitnöjd med det jag gjort. Nu har jag lämnat det till musikerna på teatern.

Hur känns det att bli skådespelare?

– Det är extremt kul faktiskt. Jag tycker väldigt mycket om hur skådespelarna jobbar med texten. De fyller den med innehåll, frågar sig "varför?" hela tiden. Det förstår jag är extremt viktigt, för annars blir replikerna ganska tomma. Det är ett konstigt jobb de har egentligen. De bangar inte för att stanna upp för att prata om en enda replik i en kvart. Sen blir man väldigt ödmjuk av att gå in i ett rum fullt med människor som är riktigt, riktigt bra på någonting, när man själv inte är det. Men de är snälla som tur är.

Hur blev musiken?

– Musiken är på sina håll obehaglig och ibland erotisk, men framför allt suggestiv och mörk. All romantik kring vampyrer är totalt bortskaldad, det är inte där fokus ligger. Det är en skräckhistoria inom parentes ☺

Dracula, med musik av Jonathan Johansson och Johan Ekeborn, har premiär på Uppsala stadsteater 22 september.

Svart ullkavaj Bruuns Bazaar, randig bomullsskjorta Cos.